

De Mooiste Gezichten van Zutphen

Bert Fikkert

Het mooiste gezicht van Zutphen, wiens verhaal ik dit keer mag vertellen, is geboren in Enschede en groeide op in Almelo. Openhartig vertelt hij dat hij geen gemakkelijke jeugd heeft gehad, waarin hij zijn moeder als problematisch omschrijft. Als verklaring voegt hij daar meteen aan toe dat zij het in de oorlogstijd zelf ontzettend moeilijk heeft gehad. Zijn opa was destijds de hoogste ambtenaar bij de zogenoemde burgerbescherming in Almelo.

Op de middelbare school verveelde hij zich kapot en had hij geen fijne tijd. Hij ging van de mavo naar de havo en omschrijft zichzelf als een “super bèta-mannetje”. Al in die tijd genoot hij enorm van symfonische rock – een liefde die hij nog steeds koestert. Trots vertelt hij dat hij meer dan vierhonderd cd’s heeft van dit genre. Ook klassieke muziek en jazz vindt hij prachtig. Naast muziek heeft hij een passie voor scheikunde, biochemie en astrologie. Over de periode na zijn middelbare school vertelt hij dat hij zich vaak onbegrepen voelde en veel werd gepest. “Ik was wel eens pre-psychotisch – dat is verschrikkelijk,” vertelt hij openhartig. “Maar wat altijd hielp is dat ik veel inzicht had in mijn eigen ziektebeeld”. Hij noemt het ook een soort puberteitsneurose. Toen hij achttien was, werd hij voor een periode opgenomen in de psychiatrie.

Na een tijd op een biologische boerderij in Oldenzaal gewerkt te hebben, vond hij het daar welletjes en besloot hij te verhuizen naar Warnsveld. Daar woonde hij twintig jaar op kamers. Sinds 2009 woont hij in Zutphen. Eerst werkte hij bij een dagactiviteitencentrum genaamd De Loopplank. Later begon hij met het rondbrengen van post en kranten – werk dat hij nog altijd met plezier doet. “Iedereen kent mij in de buurt. Mensen accepteren mij zoals ik ben. Ik maak vrij makkelijk contact, maar ik mis soms wel de diepgang. Tegelijk ben ik impulsief en onrustig – dat helpt natuurlijk niet.” Een opmerkelijk feit: terwijl hij zijn kranten rondbracht, heeft hij in de afgelopen tien jaar naar eigen zeggen zeker zesduizend batterijen ingezameld en ingeleverd. Met zijn kennis van chemie weet hij hoe schadelijk de zware metalen in batterijen kunnen zijn voor het milieu.

In zijn vrije tijd leest hij graag boeken over grote denkers en geleerden. Wanneer ik hem vraag of hij gelukkig is, antwoordt hij dat hij zich soms een geluksvogel voelt, maar op andere momenten juist een pechvogel. Als voorbeeld noemt hij dat hij telkens een blauwtje loopt bij vrouwen. “Dat komt omdat ik nogal tactloos ben en dingen er zo uitflap. Er was eens een vrouw die zich aan me opdrong, maar dat voelde alsof ik onder curatele kwam te staan. Bovendien had ze een gat in haar hand.” Hij vertelt dat hij in het verleden wel eens heel erg verliefd is geweest, maar dat dit de laatste tijd niet meer voorkomt. Laconiek voegt hij eraan toe: “C’est la vie.” Even later stel ik hem een hypothetische vraag: wat zou hij veranderen in zijn leven als hij kon toveren? Zonder aarzeling zegt hij dat hij dan graag een relatie met een vrouw zou willen. “Ze hoeft niet heel mooi te zijn – het liefst een LAT-relatie.”

Hoewel hij inmiddels 67 jaar oud is, brengt hij nog altijd wekelijks zijn kranten rond. “Dat blijf ik doen tot ik in de kist lig. Ik moet arbeid verrichten.” Eén van de kranten die hij rondbrengt, is het Contact Zutphen-Warnsveld – waarmee hij dit keer de bezorger is van zijn eigen verhaal. De markante man die ik dankbaar ben dat hij ook mijn artikelen rondbrengt en wie ik het van harte gun om ooit nog eens een lieve vrouw te vinden, is niemand minder dan: Bert Fikkert!